ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PHILIPPE LÉGER της 17ης Νοεμβρίου 1994 *

1. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη εκδίδοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/687/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση των οδηγιών 64/432/ΕΟΚ, 72/461/ΕΟΚ και 80/215/ΕΟΚ όσον αφορά ορισμένα μέτρα σχετικά με την πανώλη των χοίρων [1] και προς την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβείου και αιγείου είδους, νωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας προέλευσης τρίτων χωρών [2] και/ή μη κοινοποιώντας τα στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5 και 189 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2. Δεν αμφισβητείται ότι οι ανωτέρω οδηγίες έπρεπε να έχουν μεταφερθεί στη βελγική έννομη τάξη το αργότερο την 1η Ιουλίου 1992 [3].

3. Η διαδικασία κατά της παραβάσεως κινήθηκε στις 14 Οκτωβρίου 1992 και η Επιτροπή δεν έλαβε εκ μέρους της Βελγικής Κυβερνήσεως καμία επίσημη απάντηση ούτε στο έγγραφο οχλήσεως ούτε στην αιτιολογημένη γνώμη της. Επιπλέον, δεν της παρασχέθηκε κανένα πληροφοριακό στοιχείο που να της επιτρέπει να συμπεράνει ότι τα απαραίτητα μέτρα για τη μεταφορά των εν λόγω οδηγιών στη βελγική νομοθεσία είχαν ληφθεί.

4. Με το υπόμνημα αντικρούσεώς της, η Βελγική Κυβέρνηση δεν αρνείται την παράβαση αυτή, περιορίζεται να επισημάνει ότι τα διατάγματα με τα οποία οι οδηγίες θα μεταφερθούν στο εσωτερικό δίκαιο είναι υπό επεξεργασία και δηλώνει ότι θα ενημερώσει το Δικαστήριο μόλις τεθούν σε ισχύ.

5. Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται διατάξεις, πρακτικές ή

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — ΕΕ L 377, σ. 16.

2 — ΕΕ L 377, σ. 18.

3 — Άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 91/687 και άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 91/688.

καταστάσεις του εσωτερικού τους δικαίου για να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο [4].

6. Επομένως, η παράβαση την οποία προσάπτει η Επιτροπή στο Βασίλειο του Βελγίου, και την οποία αυτό δεν αρνείται έχει αποδειχθεί.

7. Προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη εκδίδοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/687/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση των οδηγιών 64/432/ΕΟΚ, 72/461/ΕΟΚ και 80/215/ΕΟΚ όσον αφορά ορισμένα μέτρα σχετικά με την πανώλη των χοίρων και προς την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβείου και αιγείου είδους, νωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας προέλευσης τρίτων χωρών και/ή μη κοινοποιώντας τα στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5 και 189 της Συνθήκης ΕΟΚ·

2) να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

4 — Απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-303/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1994, σ. I-1901).